

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 198/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica-Kráľová, Sládkovičova 80, Banská Bystrica, proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 28T/85/2017-261 z 8. augusta 2017 a bližšie neidentifikovaným rozhodnutiam všeobecných súdov takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. marca 2026 namieta porušenie svojho práva na obhajobu rozsudkom okresného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia, ako aj bližšie nekonkretizovanými rozhodnutiami všeobecných súdov v konaniach o opravných prostriedkoch podaných proti rozsudku okresného súdu. Žiada, aby ústavný súd prešetril jeho odsúdenie okresným súdom, ako aj to, či bolo možné zamietnuť ním podávané opravné prostriedky (návrhy na obnovu konania a dovolanie). Taktiež požaduje, aby mu ústavný súd podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ustanovil obhajcu, ktorý prevezme jeho obhajobu.

2. Sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu právoplatným 8. augusta 2017, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste, uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

3. Z príloh ústavnej sťažnosti, ako aj z konaní o skorších sťažovateľových podaniach adresovaných ústavnému súdu (III. ÚS 118/2021, IV. ÚS 302/2023, Rvp 1638/2023) vyplýva, že po právoplatnom odsúdení sťažovateľ dovedna trikrát podal návrh na povolenie obnovy konania a jedenkrát takýto návrh podala jeho matka. Všetky návrhy boli právoplatne zamietnuté. Podľa prílohy k ústavnej sťažnosti došlo k ostatnému zamietnutiu sťažovateľovho návrhu na povolenie obnovy konania uznesením okresného súdu sp. zn. 22Nt/15/2024 z 21. novembra 2024, pričom o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému uzneseniu rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 2Tos/4/2025-66 z 29. januára 2025 tak, že ju zamietol.

4. Už v konaní sp. zn. III. ÚS 118/2021 bola uznesením ústavného súdu zo 4. februára 2021 sťažovateľova ústavná sťažnosť proti rozsudku č. k. 28T/85/2017-261 z 8. augusta 2017 odmietnutá ako oneskorene podaná. Uvedenou skoršou ústavnou sťažnosťou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Aktuálnou ústavnou sťažnosťou namieta porušenie svojho práva na obhajobu. Nejde teda o celkom identické ústavné sťažnosti, a preto nie je daná prekážka vecí rozhodnutej. Nič to však nemení na tom, že ak skoršia ústavná sťažnosť proti odsudzujúcemu rozsudku bola odmietnutá ako oneskorene podaná, nemožno dospieť k inému záveru pri rozhodovaní o neskoršej ústavnej sťažnosti podanej proti rovnakému rozsudku, hoci namietajúcej porušenie odlišného subjektívneho základného práva. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol sťažovateľovu ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

5. Pokiaľ ide o sťažovateľom požadované prešetrenie zamietnutia ním podávaných opravných prostriedkov (návrhy na obnovu konania a dovolanie), v tejto časti ústavná sťažnosť trpí nedostatkom zákonom ustanovených náležitostí. Sťažovateľ jednoznačne a nezameniteľným spôsobom neidentifikuje, ktoré rozhodnutia všeobecných súdov o jeho opravných prostriedkoch navrhuje preskúmať, hoci to vyžaduje § 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ nie je kvalifikovane právne zastúpený, hoci to § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyžaduje, a ani nepožiadaval o ustanovenie právneho zástupcu na účel zastupovania v konaní na ústavnom súde, hoci mu to § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde umožňuje (sťažovateľ žiada od ústavného súdu iba ustanovenie obhajcu podľa 40 ods. 1 Trestného poriadku na účel trestného konania). Uvedené nedostatky nebolo dôvodné a efektívne odstraňovať výzvou podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a to z nasledovných dôvodov.

6. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti okrem kópie rozsudku č. k. 28T/85/2017-261 z 8. augusta 2017 pripojil kópiu uznesenia krajského súdu č. k. 2Tos/4/2025-66 z 29. januára 2025. V prípade odstránenia popísaných nedostatkov zákonných náležitostí by musela byť ústavná sťažnosť doručená ústavnému súde 12. marca 2026, teda po viac ako roku od uznesenia krajského súdu, v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. Ústavnú sťažnosť totiž podľa § 124 zákona o ústavnom súde možno podať do dvoch mesiacov doručenia písomného vyhotovenia uznesenia krajského súdu sťažovateľovi.

7. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti pripojil aj kópiu prvých štyroch strán uznesenia krajského súdu č. k. 1Tos/82/2021-87 zo 14. septembra 2021, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 28Nt/18/2019-65 z 11. mája 2021 o zamietnutí návrhu matky sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Aj v prípade, ak by sťažovateľ označil tieto rozhodnutia ako porušujúce jeho základné práva a slobody, musela by byť jeho ústavná sťažnosť doručená ústavnému súde 12. marca 2026 odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

8. Aj pokiaľ ide o dovolanie sťažovateľa, z podkladov disponibilných vo veci sp. zn. III. ÚS 118/2021 vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Tdo/18/2019 z 22. mája 2019 sťažovateľovo dovolanie odôvodnené okrem iného aj porušením práva na obhajobu odmietol, keď dospel k záveru, že daný dovolací dôvod naplnený nebol. Aj v tejto časti by teda ústavná sťažnosť za podmienky, že by spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, musela byť odmietnutá ako podaná oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde.

9. Na podklade uvedených zistení ústavný súd konštatuje, že by bolo procesne neefektívne odstraňovať nedostatky aktuálne predbežne prerokúvanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, keďže ani prípadné odstránenie nedostatkov by nemohlo viesť k jej prijatiu na ďalšie konanie. Preto v tejto časti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku zákonom ustanovených náležitostí.

10. K sťažovateľom žiadanému ustanoveniu obhajcu podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ústavný súd udáva, že takéto rozhodnutie nespadá do jeho právomoci. Štátne orgány môžu podľa čl. 2 ods. 2 ústavy konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ustanovenie obhajcu na účely trestného konania spadá do právomoci sudcu pre prípravné konanie, prípadne predsedu senátu všeobecného súdu konajúceho v trestnom konaní, nie však do právomoci ústavného súdu. Preto v tejto časti bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu